

MARIANA HUMUZĂU

1. Ce anume v-a determinat să deveniți asistent social?

Devenirea mea ca asistent social are în spate o poveste amuzantă. În anul 1992, am luat decizia de a îmbrățișa viața monahală, spre surprinderea și disperarea părinților mei. A fost momentul în care tata a fost cel care m-a forțat să dau admitere la Facultatea de Teologie și Asistență Socială. Inițial, am spus un "nu" categoric, spunând că nu știu ce înseamnă asistența socială. Tata nu s-a lăsat impresionat și, ca să fie sigur că fac ce spune el, a rugat o rudă apropiată să mă însoțească la fiecare examen "până în dreptul ușii". Știam că nu are niciun sens să mă opun și m-am lăsat escortată pe parcursul probelor de admitere. Astăzi, îi mulțumesc tatălui meu pentru decizia lui și mă declar îndrăgostită de profesia de asistent social, pe care o fac zi de zi cu mare bucurie.

2. Când ați luat decizia de a deveni asistent social?

Încă din primul an de facultate, când, în timpul orelor de practică de specialitate am făcut cunoștință cu "Casa de copii". Acolo am simțit virusul numit "asistență socială". Așa că, din 1994 această contaminare face parte din devenirea mea, din viața mea și îi simt forța în fiecare zi. Mă frământă în cel mai frumos mod, mă revigorează, mă ghidează mereu spre alte surse de inspirație, curaj și îmi dă adrenalina de care am nevoie. În anul trei de facultate, m-am și angajat ca asistent social cu studii medii, part-time la Casa de copii din orașul natal. Acolo am început să profezez și apoi am militat cu încredere și perseverență pentru ca această nobilă profesie să fie cunoscută.

3. Ce înseamnă pentru dumneavoastră a fi asistent social?

După 28 de ani de experiență în acest domeniu, asistența socială e pentru mine lacrimă și zâmbet. Pentru mine, parcă alte cuvinte sunt de prisos în momentul de față. La începutul carierei, consideram că asistentul social este un "deschizator de drumuri". Astăzi, știu sigur că e viața mea.

4. Ca asistent social aveți ocazia de a întâlni oameni cu povești de viață impresionante. Care a fost povestea care v-a marcat?

Fiecare poveste e impresionantă și toate mi-au lăsat, încă de la începutul carierei o amprentă în suflet. Mă copleșesc toate cazurile de abuz. Dar e un caz de abuz sexual săvârșit de un tată asupra fiicei care m-a marcat din toate punctele de vedere. Nu intru în detalii, dar pentru mine este greu de dus o astfel de poveste. E dureros, e nedrept, e incalificabil să se întâmple așa ceva.

5. Cât din această profesie credeți că este studiu, cât este vocație?

Nu am calculat procente niciodată cât e studiu sau cât e vocație în profesia noastră. M-aș minti pe mine ca om să spun că e doar știință sau studiu. Dar știu sigur că e fără doar și poate, în mare parte, "vocație", o "emoție dulce", cum spunea Sadhguru. Altfel, e imposibil să duci până la capăt misiunea, să rezolvi un caz, să poți interveni cu tot sufletul. Dar, da, e și mult studiu în profesia noastră, fără de care nu găsești pârghiile legale de a rezolva o situație.

6. Cum ați defini dumneavoastră asistența socială?

Asistența socială e, pur și simplu, iubire de oameni.

7. Aveți un model de personalitate recunoscută la nivel național sau internațional care, deși nu este asistent social, prin acțiunile sale în folosul comunității, al omenirii, ar putea deveni oricând un exemplu pentru ceilalți?

Pentru mine, printesa Marina Sturdza va rămâne o personalitate marcantă. Prin faptele și acțiunile sale și-a adus un aport deosebit la binele oamenilor aflați în nevoie. Datorită frumuseții sale interioare, a reușit să schimbe destine și să redea speranța. Dăruirea și bunătatea ei au ajutat-o să își lase amprenta în sufletele semenilor cărora le-a venit în ajutor, ceea ce o face nemuritoare.

8. Cum v-ați dori să fiți tratat dacă dumneavoastră ați fi în situația de a beneficia de sprijin din partea unui asistent social?

Mă rog la bunul Dumnezeu să nu îmi ia mințile înaintea zilelor. Iar dacă, la un moment dat, aș fi în postura de beneficiar al unor servicii de asistență socială, cu siguranță aș dori să fiu tratată cu respect.

9. Care e cea mai frumoasă lecție pe care ați primit-o de la semenii pe care îi aveți în grijă?

Lecții de viață primim zilnic de la cei cărora le oferim sprijin, dar uneori nu le conștientizăm. Îmi vine acum în minte un tânăr care a crescut într-un orfelinat, dar a reușit în viață pe toate planurile și care, după ce a părăsit sistemul, mă căuta în fiecare an doar ca să îmi spună: “nu voi uita niciodată cum am fost primit când am ajuns în orfelinat. Nu o să uit niciodată vorba bună și zâmbetul cu care unii oameni m-au întâmpinat”. E o lecție despre forța cuvântului și a unui zâmbet și despre cum își pot pune amprenta pentru totdeauna pe sufletul unui copil. Să rămâi o amintire frumoasă în viața cuiva e o binecuvântare.

10. Ca asistent social, ați simțit vreodată sentimentul de neputință în fața unei situații căreia v-ați fi dorit să îi găsiți o soluție, dar nu ați reușit?

Am simțit, pe parcursul carierei mele momente de neputință, de nesiguranță. Iar ele au venit la pachet cu toate ingredientele: stres, nopți nedormite și întrebări ce păreau fără răspuns. Important e cum ne mobilizăm în astfel de momente. Te oprești, reanalizezi, clarifici problema și acționezi din nou. Eu așa am reușit să merg mai departe din situații delicate.

11. Ce anume v-ați dori să se schimbe în acest domeniu?

Cred că trebuie și e momentul să se schimbe câte ceva în domeniul protecției copilului. Mă refer la stabilirea clară a unor limitări, sancțiuni reale, menționate în acte normative și pliate pe nevoile actuale ale tinerilor adolescenți care sunt invadați de multe informații, unele negative pentru ei și care pot crea un adevărat haos în mintea și în sufletul lor. Iar noi trebuie să știm cum și când e nevoie să acționăm.

12. Care e mesajul dumneavoastră pentru cei care urmează să devină asistenți sociali?

Să fie mereu dedicați cauzei lor. În acest domeniu, dacă simți că nu poți face față, dacă simți că nu ai vocație, mai bine te reorientezi. Nu e o rușine să recunoști că nu poți să faci ceva. Rușinos e să te joci cu destinele unor oameni pe care viața i-a trimis într-o vale din care doar tu îi poți ajuta să se ridice. Asistența socială e pentru aceia care au puterea să își asume responsabilități unice.

13. Motto-ul dumneavoastră în activitatea de asistent social este.....

Nu e chiar un motto, ci mai degrabă un principiu de viață și la care țin foarte mult: Dumnezeu lucrează prin și pentru oameni. Iar asistentul social trebuie, indiferent de circumstanțe, să rămână un om cu suflet nobil.